

Sygn. akt VI P 356/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 października 2015r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Brzozowska

Protokolant: sekr. sądowy Mirosława Marszałek

po rozpoznaniu w dniu 24.09.2015r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. S.

przeciwko D. S. (S.)

o wynagrodzenie, sprostowanie świadectwa pracy

I. zasądza od pozwanego D. S. na rzecz powoda Z. S. kwoty:

a) 1.402 zł (jeden tysiąc czterysta dwa złote) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę w lutym 2015r. z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2015r. do dnia zapłaty;

b) 2.664 zł (dwa tysiące sześćset sześćdziesiąt cztery złote) brutto tytułem wynagrodzenia za marzec 2015r. z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2015r. do dnia zapłaty;

II. nakazuje pozwanemu D. S. sprostować świadectwo pracy powoda Z. S. datowanego na 30.03.2015r. w ten sposób, że w pkt 1 w miejsce słów „1/2 etatu” należy wpisać słowa „pełnego etatu”, zaś w miejsce słów „montera parapetów” należy wpisać słowa „montera stolarki okiennej”;

III. oddala powództwo w pozostałej części;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego D. S. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego (...) w G.) kwotę 207 zł (dwieście siedem złotych) tytułem opłaty od pozwu, od której uiszczenia powód zwolniony był z mocy ustawy;

V. wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.664 zł (dwa tysiące sześćset sześćdziesiąt cztery złote).

Sygn. akt VI P 356/15

UZASADNIENIE

Powód Z. S. pozwem skierowanym przeciwko D. S. wniósł o zasądzenie wynagrodzenia w kwocie 5.496 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11.04.2015r. do dnia zapłaty.

Na rozprawie w dniu 24.09.2015r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód Z. S. został zatrudniony przez D. S., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą PHU (...).

(okoliczność bezsporna)

Powód wykonywał czynności monter stolarki okiennej. Praca wykonywana była w B. oraz w G..

(dowód: zeznania powoda k.48, k.50,

zeznania pozwanego k.48, k.50)

Wysokość wynagrodzenia została ustalona na kwotę 18 zł brutto za godzinę pracy.

(okoliczność bezsporna)

Powód w lutym 2015r. przepracował 156 godzin, w marcu 2015r. – 148 godzin.

(dowód: zeznania powoda k.48, k.50)

Powód otrzymał w dniu 30.03.2015r. kwotę 300 zł od pozwanego.

(dowód: wydruk k.8)

Nadto powód otrzymał od pozwanego kwotę 680 zł.

(dowód: zeznania powoda k.48, k.50)

W dniu 22.04.2015r. pozwany wydał powodowi świadectwo pracy (wysyłając je drogą pocztową), w którym wskazał, że powód był zatrudniony u pozwanego w okresie od 09.02.2015r. do 30.03.2015r. w wymiarze 1/2 etatu na stanowisku monter parapetów.

(dowód: kopia świadectwa pracy z kopią koperty k.9-11)

W dniu 28.04.2015r. powód zwrócił się do pozwanego o sprostowanie świadectwa pracy poprzez zamieszczenie zapisu o zatrudnieniu w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku monter stolarki okiennej.

(dowód: kopia wniosku z kopią nadania przesyłki k.15-15v)

Pozwany nie sprostował świadectwa pracy.

(okoliczność bezsporna)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlega uwzględnieniu co do zasady, ale nie co do wysokości – w zakresie roszczenia o wynagrodzenie oraz zasługuje na uwzględnienie w zakresie roszczenia o sprostowanie świadectwa pracy.

Okoliczności faktyczne w sprawie Sąd ustalił w oparciu o zeznania stron – w zakresie, w jakim zostały uznane za wiarygodne oraz na podstawie dokumentów zebranych w toku postępowania – w zakresie, w jakim Sąd przyznał im moc dowodową.

Zeznania powoda zostały przez Sąd uznane generalnie za wiarygodne. Zeznania te w zakresie zasadniczych elementów są konsekwentne i niezmiennie w toku postępowania. Treść zeznań powoda w zakresie stawki wynagrodzenia – godzinowej – koreluje z zeznaniami pozwanego. W odniesieniu do wypłaty kwoty 300 zł relacja powoda znajduje potwierdzenie w wydruku operacji bankowej (k.8). Nadto zeznania powoda jawią się jako koherentne, wewnętrznie niesprzeczne, a także logiczne i przekonujące. Dlatego też, zostały one ocenione jako wiarygodne.

Zeznaniom pozwanego Sąd przyznał walor wiarygodności w ograniczonym zakresie. Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego odnośnie samego faktu zatrudnienia powoda, świadczenia przez powoda pracy na rzecz pozwanego, a także wysokości wynagrodzenia w stawce godzinowej. W tym zakresie relacja pozwanego koresponduje w całości z zeznaniami powoda. Sąd odmówił natomiast wiarygodności zeznaniom pozwanego co do wypłat wynagrodzenia na rzecz powoda. W tej części zeznania pozwanego są niekonsekwentne, zmienne w treści, niespójne. Pozwany nie był w stanie konkretnie i jasno wskazać, jakie kwoty i z jakiego tytułu miały zostać powodowi wypłacone. Relacja pozwanego w tym zakresie cechuje się labilnością. Podkreślić należy, iż pozwany nie był również w stanie podać, w jaki sposób ustalił wysokość wynagrodzenia, które miałby powodowi wypłacić i jak rozliczył zaliczki, które miały zostać zapłacone. Brak wewnętrznej spójności i logiki w zeznaniach pozwanego sprawia, że nie mogą one zostać uznane za wiarygodne i miarodajne. Nadto zeznania pozwanego są sprzeczne z zasadami logiki, probabilistyki i racjonalnego postępowania. Jeśliby pozwany w istocie wypłacił powodowi jakieś należności (poza wskazanymi przez powoda), wówczas logicznym byłoby sporządzenie pokwitowań lub list płac albo jakiegokolwiek innej dokumentacji płacowej. Abstrahując w tym miejscu od obowiązków pracodawcy w tym zakresie, zauważyć należy, iż dokumentowanie wypłat wynagrodzeń jest racjonalnym i powszechnym sposobem postępowania. Również zeznania pozwanego co do ilości przepracowanych przez powoda godzin cechują się zmiennością. Pozwany nie potrafił jasno i konkretnie wskazać, jaki był czasowy rozmiar pracy powoda. Biorąc pod uwagę fakt, iż wynagrodzenie zostało ustalone w stawce godzinowej, dla obliczenia wysokości wynagrodzenia istotnym i koniecznym było ewidencjonowanie przepracowanego czasu. Pozwany zaś podawał różne dane dotyczące ilości przepracowanych przez powoda godzin, przy czym – co należy podkreślić – nie korelowały one zupełnie z wysokością podawanych przez pozwanego wypłaconych kwot. Jeżeli, co przyznał sam pozwany, wysokość wynagrodzenia powoda ustalona została w stawce godzinowej, wówczas wysokość wynagrodzenia winna stanowić zasadniczo iloczyn liczby przepracowanych godzin i stawki godzinowej. Natomiast dane wskazywane przez pozwanego takiej prawidłowości nie zawierały. Z kolei lista płac sporządzona przez pozwanego zawierała zupełnie inne dane dotyczące wysokości wynagrodzenia powoda. Z tych względów nie można uznać zeznań pozwanego w tej części za wiarygodne i przekonujące.

Dokumenty zgromadzone w toku postępowania zostały przez Sąd uznane za wiarygodne w części. Sąd odmówił wiarygodności umowie o pracę datowanej na dzień 09.02.2015r. Dokument ten nie został podpisany przez powoda; został antydatowany, jak również nie wskazywał rzeczywistych danych odzwierciedlających ustalenia między stronami. Nie może budzić wątpliwości, że wynagrodzenie powoda zostało ustalone w stawce godzinowej 18 zł/godz. brutto. Okoliczność ta nie została wskazana w treści umowy o pracę. W treści tego dokumentu wskazano także, iż powód zatrudniony był w wymiarze 1/2 etatu, czemu konsekwentnie przeczą jasne i niezmiennie zeznania powoda. Również indywidualne listy płac (k.13-14) zawierają dane niezgodne w treścią rzeczywistych ustaleń pomiędzy stronami co do wysokości wynagrodzenia. Dokumenty te nie mogą zatem zostać uznane za miarodajne; Sąd odmówił im mocy dowodowej. Pozostałe dokumenty zgromadzone w toku postępowania zostały przez Sąd uznane za wiarygodne w rozumieniu art.245 k.p.c.

Powód domagał się zasądzenia wynagrodzenia za pracę wykonaną w lutym i marcu 2015r. Nie może budzić wątpliwości, iż strony łączył w tym okresie stosunek pracy, zaś powód świadczył pracę na rzecz pozwanego. Bezsprzecznie wysokość wynagrodzenia powoda została ustalona w stawce godzinowej – 18 zł/godz. brutto. Powód przepracował w lutym 2015r. 156 godzin, zaś w marcu 2015r. – 148 godzin. W tym zakresie Sąd oparł się na zeznaniach powoda oraz jego twierdzeniach. Zeznaniom pozwanego Sąd odmówił waloru wiarygodności. Nadto należy mieć na względzie, iż pozwany został zobowiązany do złożenia ewidencji czasu pracy powoda za okres lutego i marca 2015r. – w terminie 1 miesiąca pod rygorem uznania za przyznane twierdzeń powoda co do wysokości i braku wypłaty wynagrodzenia (k.23, k.25). Pozwany odebrał to zobowiązanie w dniu 05.06.2015r. (k.28). Wskazane dokumenty nie zostały przedłożone. Nie sposób pominąć, że pracodawca zobowiązany jest do prowadzenia ewidencji czasu pracy pracowników oraz innych dokumentów pozwalających na ustalenie wysokości wynagrodzenia (art.94 k.p.). Zaniechania pozwanego w tym zakresie nie mogą obciążać powoda. Rozważając tę kwestię trzeba również mieć na uwadze dyspozycję art.3 k.p.c., zgodnie z którym strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Pozwany z tych obowiązków nie wywiązał się. Nadmienić w

tym miejscu wypada, że zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskabyła aktywnym działaniem (por. wyrok SA w Białymstoku z dnia 28.08.2014r., I ACa 286/14, LEX nr 1511625). W przedmiotowej sprawie pozwany nie przedstawił żadnych dowodów, poza własnymi zeznaniami, które nie zostały uznane za wiarygodne, odnośnie ilości przepracowanych przez powoda godzin. Z tych względów, Sąd uznał za miarodajne stanowisko powoda co do rozmiaru czasowego wykonywanej pracy, wsparte wiarygodnymi i przekonującymi zeznaniami powoda.

Wysokość stawki godzinowej wynagrodzenia powoda wynosiła 18 zł brutto za godzinę pracy. Wysokość wynagrodzenia powoda winna więc wynosić:

- luty 2015r. – 156 godz. x 18 zł/godz. = 2.808 zł brutto;

- marzec 2015r. – 148 godz. x 18 zł/godz. = 2.664 zł brutto.

Powód przyznał, że otrzymał od pozwanego kwotę 300 zł (co zostało potwierdzone wydrukiem operacji na rachunku bankowym) oraz kwotę 680 zł – obie kwoty netto. Łącznie powód otrzymał 980 zł netto. Wynagrodzenie powoda za luty 2015r. wynosiło 2.808 zł brutto, a więc 2.022,95 zł netto, z czego powód otrzymał 980 zł. Wynagrodzenie za luty 2015r. do zapłaty wynosiło 1.042,95 zł netto, co stanowi 1.402 zł brutto.

W zakresie otrzymanych tytułem wynagrodzenia kwot, Sąd przyjął, że powód otrzymał kwotę 980 zł. W zakresie wypłaty kwoty 300 zł, strona powodowa przedstawiła potwierdzenie wykonania operacji na rachunku bankowym. Powód przyznał, że kwotę taką otrzymał. Nadto powód wskazał, że otrzymał kwotę 680 zł (po zakończeniu pracy). Natomiast pozwany wywodził, że przekazywał powodowi pieniądze zaliczkowo, przy czym zeznania pozwanego co do dat i wysokości przekazanych kwot są niekonsekwentne i niespójne. Nadto kwoty wskazywane przez pozwanego nie mają powiązania z ilością przepracowanych godzin oraz stawką godzinową. Wspomnieć również trzeba, że pozwany nie przedstawił żadnych pokwitowań wypłat należności na rzecz powoda, czy potwierdzeń wykonania przelewów bądź innych dokumentów wskazujących na wypłatę wynagrodzenia. Przypomnieć po raz kolejny należy, iż obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne - art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p. (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76).

Z powyższych względów, na podstawie art. 80§1 k.p. w zw. z art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p., Sąd orzekł jak w pkt I. wyroku, oddalając jednocześnie powództwo o wynagrodzenie w pozostałej części.

Powód nadto wniósł o sprostowanie świadectwa pracy. Powództwo w tym zakresie podlega uwzględnieniu. Nie może budzić wątpliwości, że pozwany wydał powodowi świadectwo pracy – zostało ono powodowi doręczone w dniu 24.04.2015r. Powód zwrócił się do pozwanego o sprostowanie świadectwa pracy (k.15). Pozwany nie sprostował świadectwa pracy powoda. Zgodnie z art. 97§2¹ k.p., pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy. Powód wyczerpał tryb reklamacyjny.

Brak jest podstaw do przyjęcia, by powód zatrudniony był w wymiarze 1/2 etatu. Biorąc pod uwagę rozmiar wykonywanej pracy, w powiązaniu z faktem, że była ona w części wykonywana w B., nielogicznym byłoby zatrudnianie osoby w niepełnym wymiarze czasu pracy przy wykonywaniu zadań terminowych, poza siedzibą firmy. Brak jest podstaw do przyjęcia, by powód zatrudniony był jako monter wyłączanie parapełtów, nie zaś – stolarki okiennej.

Dlatego też, na podstawie przywołanego przepisu, Sąd orzekł jak w pkt II. wyroku.

Sąd oddalił wnioski dowodowe powodowe strony powodowej o przesłuchanie świadków J. B., Ł. M., M. C., B. H.. Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy w rozumieniu art.227 k.p.c. zostały wyjaśnione w sposób dostateczny innymi dowodami w sprawie. Nadto nie można pominąć kwestii rozkładu ciężaru dowodu (art.6 k.c. w zw. z art.300 k.p.). W przedmiotowej sprawie sam fakt zatrudnienia powoda, wykonywania przez niego pracy oraz wysokości wynagrodzenia był niesporny. Sporna była kwestia otrzymania wynagrodzenia – w tym zaś zakresie pozwany nie przedstawił żadnych dowodów. Dlatego też, na podstawie art.217§3 k.p.c., Sąd oddalił te wnioski dowodowe.

Sąd rozstrzygnął o kosztach sądowych, obciążając nimi stosunkowo pozwanego – na podstawie art.113 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Rozstrzygnięcie o rygorze natychmiastowej wykonalności znajduje swoją podstawę w dyspozycji art.477²§1 k.p.c.